

This eChok Volume of
במדבר 2 Numbers

is donated in loving memory of

Emilio Attia Z"L

נלב"ע שביעי של פסח תשנ"ד

April 2, 1994

ת.נ.צ.ב.ה.

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ן דמילוי יוד דשם ב״ן להשאר בו הארה מתוספת נשמה של שבת שעברה

א אֵלֶּיֶן מִטְּלַנִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי
נִפְקוּ מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם
לְחִילָיְהוֹן בִּידָא דְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:
ב וּכְתַב מֹשֶׁה יֵת מִפְּקֻדֵי הַיּוֹן
לְמִטְּלַנִּי הַיּוֹן עַל מִימְרָא דִּי

לג א אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצְאוּ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְצַבְּאוֹתֶיךָ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:
ב וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם

33 (1) These are the journeys of the Children of Israel who left the land of Egypt in their legions, by the hand of Moshe and Aharon. (2) And Moshe recorded

RASHI

(1) These are the journeys — *Why were these journeys recorded? To make known the kind deeds of the Omnipresent, for although He issued a decree to move them around [from place to place] and make them wander in the desert, you should not say that they were moving about and wandering from station to station for the entire forty years, and they had no rest, because there are only forty-two journeys. Deduct fourteen of them, for they all took place in the first year, before the decree, from when they journeyed from Rameses until they came to Ritmah. For it was from there that the spies were sent, as it says: “Then the people departed from Chazerot [and they camped in the desert of Paran]” (12:16). “Send out for yourself men ...” (13:2), and here it says: “They journeyed from Chatzerot and camped at Ritmah,”*

(verse 18) teaching us that it [Ritmah] was in the desert of Paran. Subtract a further eight journeys which took place after Aharon's death — from Mount Hor to the plains of Moav — during the fortieth year, and you will find that throughout the thirty-eight years they made only twenty journeys. I found this in the commentary of Rabbi Moshe Hadarshan [the preacher] (Midrash Aggadah). Rabbi Tanchuma expounds it in another way. It is analogous to a king whose son fell ill, so he took him to a distant place to heal him. On the way back, the father began citing all the stages of their journey, saying to him: This is where we slept, here we were cold, here you had a headache, etc. (Midrash Tanchuma Masei 3, Bamidbar Rabbah 23:3).

רשׁׁי

אלה מסעי: למה נכתבו המסעות הללו? להודיע חסדיו של מקום, שאף-על-פי שגזר עליהם לטלטלם ולהניעם במדבר, לא תאמר שהיו נעים ומטלטלים ממסע למסע כל ארבעים שנה ולא היתה להם מנוחה, שהרי אין כאן אלא ארבעים ושתיים מסעות; צא מהם י״ד, שכלם היו בשנה ראשונה קדם גזרה, משנסעו מרעמסס עד שבאו לרתמה, שמשם נשתלחו מרגלים, שנאמר (במדבר יב): ״ואחר נסעו העם ממצרות וגו״, (שם יג): ״שלח-לה אנשים וגו״. וכאן הוא אומר: ״ויסעו ממצרות ויחנו ברתמה״, למדת, שהיא במדבר פארן, ועוד הוצא משם שמונה מסעות שהיו לאחר מיתת אהרן — מהר ההר עד ערבות מואב בשנת הארבעים, נמצא, שכל שמונה ושלשים שנה לא נסעו אלא עשרים מסעות. זה מיסודו של רבי משה הדרשן. ורבי תנחומא דרש בו דרשה אחרת: משל למלך שהיה בנו חולה והוליכו למקום רחוק לרפאותו, כיון שהיו חוזרין, התחיל אביו מונה כל המסעות. אמר לו: כאן ישננו כאן הוקרנו, כאן חששת את ראשך וכו׳ (במדבר רבה):

ואלין מטלגיהון למפקניהון:
 ג ונטלו מרעמסס בירחא
 קדמאה בחמשא עשרא יומא
 לירחא קדמאה מבתר יומא
 דפסחא נפקו בני ישראל
 בריש גלי לעיני כל מצראי:
 ד ומצראי מקברין ית די קטל
 יי בהון כל בוכרא ובטעותהון
 עבד יי דינין: ה ונטלו בני
 ישראל מרעמסס ושרו בסכת:
 ו ונטלו מסכת ושרו באתם די
 בסטר מדברא:

על־פי יְדוּה וְאֵלֶּה מִסְעֵיהֶם לְמוֹצָאֵיהֶם:
 ג וַיִּסְעוּ מִרַעַמְסֵס בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בַּחֲמִשָּׁה
 עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן מִמַּחֲרַת הַפֶּסַח
 יֵצְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּיַד רָמָה לְעֵינֵי כָל־
 מִצְרַיִם: ד וּמִצְרַיִם מְקַבְּרִים אֶת אֲשֶׁר הִכָּה
 יְדוּה בָהֶם כָּל־בְּכוֹר וּבְאֵלֵהֶיהֶם עָשָׂה יְדוּה
 שְׁפָטִים: ה וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִרַעַמְסֵס
 וַיַּחֲנוּ בַסֶּכֶת: ו וַיִּסְעוּ מִסֶּכֶת וַיַּחֲנוּ בְּאֵתָם
 אֲשֶׁר בְּקֶצֶה הַמִּדְבָּר:

their goings forth for their journeys by the word of the Lord, and these were their journeys, according to their goings forth. (3) They journeyed from Rameses in the first month, on the fifteenth day of the first month; on the day following the Pesach sacrifice, the Children of Israel went out with an upraised hand before the eyes of all the Egyptians. (4) And the Egyptians were burying those whom the Lord had struck down among them; all their firstborn and upon their deities the Lord executed judgment. (5) The Children of Israel journeyed from Rameses and camped in Sukkot. (6) And they journeyed from Sukkot and camped in Etam, at the edge of the desert.

RASHI

רש"י

(4) **And the Egyptians were burying** — (ד) ומצרים מקברים: טרודים באבלם:
They were occupied with their mourning.

PROPHETS Jeremiah 2

נביאים ירמיה פרק ב

ד קבילו פתגמא דיי בית
 יעקב וכל זרעית בית ישראל:
 ה כדנן אמר יי מה אשכחו
 אבהתכון במימרי שקר ארי
 אתרחקו מדחלתי וטעו בתר
 טעותא והוו ללמא: ו ולא
 ד שמעו דבר ידוה בית יעקב וכל משפחות בית
 ישראל: ה פה ו אמר ידוה מה מצאו אבותיכם בי
 עול כי רחקו מעלי וילכו אחרי ההבל ויהבלו:
 ו ולא אמרו אינה ידוה המעלה אתנו מארץ מצרים

(4) Harken to the word of the Lord, O House of Yaakov and all the families of the House of Israel. (5) So says the Lord: What fault did your forefathers find in Me, that they distanced themselves from Me, going after futility and themselves becoming futile? (6) And they did not say: Where is the Lord, Who

אָמְרוּ גִדְחַל מִן קִדְם יִי דְאִסִּיק
 יִתְנָא מֵאַרְעָא דְמִצְרַיִם דְדִבֵּר
 יִתְנָא בְּמִדְבָּרָא פְּאַרְע מִיִּשְׂרָאֵל
 וְחִרּוּב בְּאַרְע צִדְיָא וְטוּלִימוּתָא
 בְּאַרְע דְלָא עָדָא בְּהָ אֲנִשׁ וְלָא
 אֲתוּתַב אֲנִשָּׁא תַמְן: ז וְאַעֲלִית
 יִתְכוּן לְאַרְע דִּישְׂרָאֵל דְהוּת
 מְנַצְבָּא כְכַרְמְלָא לְמִיכַל אָבִי
 וְטוּבָה וְעֲלִתוֹן וְסְאִיבְתוֹן יִת
 אֲרַע בֵּית שְׁכִינְתִּי וְאַחֲסַנְתִּי
 שׁוּיְתוֹן לְפּוֹלְחָן טַעֲוִתָּא:
 ח כְּהֵנִיא לָא אָמְרוּ גִדְחַל מִן

הַמּוֹלִיךְ אֶתְנּוּ בְּמִדְבָּר בְּאַרְץ עֲרֵבָה וְשׁוּחָה בְּאַרְץ
 צִיָּה וְצִלְמוֹת בְּאַרְץ לֹא־עֵבֶר בְּהָ אִישׁ וְלֹא־יֹשֵׁב
 אָדָם שָׁם: ז וְאָבִיא אֶתְכֶם אֶל־אַרְץ הַפְּרָמָל לֶאֱכֹל
 פְּרִיָּה וְטוּבָה וְתִבְאוּ וְתִטְמְאוּ אֶת־אַרְצִי וְנִחַלְתִּי
 שְׁמַתְּם לְתוֹעֵבָה: ח הֲכִהְנִים לֹא אָמְרוּ אֵינָה יְדוּהָ
 וְתִפְשִׁי הַתּוֹרָה לֹא יִדְעוּנִי וְהָרַעִים פִּשְׁעוּ בִּי
 וְהִנְבִּיאִים נִבְּאוּ בְּפֶעַל וְאַחֲרַי לֹא־יֹעֲלוּ הֶלְכוּ:
 ט לָכֵן עַד אָרִיב אֶתְכֶם נְאֻם־יְדוּהָ וְאֶת־בְּנֵי בְנֵיכֶם
 אָרִיב:

קִדְם יִי וּמִלְפֵי אֹרִיתָא לָא אֲלִיפּוּ לְמִידַע דְחִלְתִּי וּמִלְכִיא מְרִדּוּ בְּמִימְרֵי וְנִבְיָאֵי שְׁקֵרָא מְתַנְבֵּן בְּשׁוּם
 טַעֲוִתָּא וּבְתַר דְלָא יְהִנּוּן לְהוּן אֲלוּ: ט בְּכֵן אָנָּא עֲתִיד לְאַתְפָּרַעָא מְנַכוּן אָמַר יִי וּמִן בְּנֵי בְנֵיכוֹן דְאָם
 יַעֲבְדוּן כְּעוּבְדִיכוֹן אָנָּא עֲתִיד לְאַתְפָּרַעָא:

brought us up from the land of Egypt, Who led us in the desert, in a land of plains and pits, in a land of waste and darkness, in a land where no man had passed and where no man had dwelt. (7) And I brought you to a forest Land to eat of its produce and its goodness and you came and contaminated My Land and made My heritage an abomination. (8) The priests did not say: Where is the Lord? And those who hold onto the Torah did not know Me; and the rulers rebelled against Me and the prophets prophesied by baal following that which does not avail. (9) Therefore, I will still contend with you, says the Lord, and with your children's children, will I contend.

RASHI

רש"י

(6) **And they did not say: Where is the Lord** — [I.e., They did not question, where is the Lord] that we should follow other gods. **ערבה ושוחה** — Expressions of wasteland. **וצלמות** — An expression of darkness. (7) **To a forest Land** — [means] to the Land

(ו) וְלֹא אָמְרוּ אֵינָה ה'. כִּי נִלְךְ אַחֲרַי אֱלֹהִים אַחֲרַיִם: עֲרֵבָה וְשׁוּחָה. לְשׁוֹן שְׁמָמָה: וְצִלְמוֹת. לְשׁוֹן חֹשֶׁךְ: (ז) אֶל אֲרֶץ הַפְּרָמָל. אֶל אֲרֶץ יִשְׂרָאֵל דְהוּת מְנַצְבָּא כְכַרְמְלָא: (ח) וְתִפְשִׁי הַתּוֹרָה. סְנֵהֲדָרִין: וְהָרַעִים. הַמְלַכִּים: נִבְּאוּ בְּפֶעַל. בְּשֵׁם הַבְּעַל:

of Israel which is planted like a forest. (8) **And those who hold onto the Torah** — [That is,] the Sanhedrin. **והרעים** — The kings. **נבאו בבעל** — [Who prophesied] in the name of baal.

WRITINGS Psalms 5

כתובים תהלים פרק ה

ז תִּאֲבֹד דְּבִרֵי כֹזֵב אִישׁ־דְּדָמִים וּמְרֻמָּה יִתְעַב ו יְדוּהָ: ז תִּאֲבֹד מְמַלְלֵי כְדוּבוּתָא אָנִשׁ

(7) You destroy the speakers of deceit: the Lord abhors the bloodthirsty and

שְׂדֵי דָם זָפִי וְנִכְלָא רַחֵק יִי:
 ח וְאֵנָּה בְּסִגְיָאֵי טוּבָךְ אֵעוּל
 לְבֵיתְךָ אֶסְגֹּוד לְהִכְלֵא דְקֹדֶשְׁךָ
 בְּדַחֲלֶתְךָ: ט יִי דַבֵּר יְתִי
 בְּצַדִּיקְתְּךָ מִן בְּגִלְל תּוֹשְׁבְחֵי
 תִּקְוֵי קְדָמִי אֲוֹרַחֲתֶךָ: י מְטוּל
 דְּלִית בְּפֹמְהוֹן דְּרִשְׁיַעֵי
 כִּיּוֹנְתָא גּוֹפְהוֹן מְלִין
 אֲתַרְגּוּשְׁתָּא הֵיךְ שְׂיֹול פְּתִיחַ
 גְּרוּנְהוֹן לִישְׁנְהוֹן מְשַׁעְעִין:
 יא חֵיב לְהוֹן אֱלֹהָא יִתְבַּטְּלוּן
 מִמְּלַפְתְּהוֹן בְּסַגְעָא מְרַדְהוֹן אֲתַקַּל לְהוֹן אַרוּם מְרַדּוּ בְּמִימְרֶךָ: יב וְיַחְדוּן כָּל מַסְבְּרוֹן בְּמִימְרֶךָ לְעֵלָם
 יִשְׁבַּחוּן וְתַטֵּל עַלְוִיהוֹן וְיַבְדְּחוּן בְּךָ רַחֲמֵי שְׁמֶךָ:

ח וְאֵנִי בְּרַב חֶסֶדְךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל־
 הַיְכָל־קֹדֶשְׁךָ בִּירְאֶתְךָ: ט יְדוּהַ וְנִחְנִי בְּצַדִּיקְתְּךָ
 לְמַעַן שׁוֹרְרֵי הַיִּשְׂרָאֵל לְפָנַי דְּרַכְּךָ: י כִּי אֵין בְּפִיהוּ
 נְכוּנָה קְרָבָם הַיּוֹת קְבֹר־פְּתוּחַ גְּרָנָם לְשׁוֹנָם
 יַחְלִיקוּן: יא הָאֱשִׁימָם וְאֱלֹהִים יַפְלוּ מִמַּעַצּוֹתֵיהֶם
 בְּרַב פְּשַׁעֵיהֶם הִדְיַחְמוּ כִּי־מְרוּ בְּךָ: יב וְיִשְׁמַחוּ
 כָּל־חוֹסֵי בְּךָ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסֵּךְ עַל־יָמוֹ וְיַעֲלֶצּוּ בְּךָ
 אֱהָבֵי שְׁמֶךָ:

dishonest man. (8) But as for me, I will come into Your House through your abundant kindness and in fear of You, I will bow toward Your Holy Temple. (9) Lead me, O Lord, in your righteousness because of my enemies; make Your way straight before me. (10) For there is no sincerity in their mouth; in their heart is malice; their throat is an open grave; they flatter with their tongue. (11) Condemn them, O God; let them fall by their own counsel; cast them out for the multitude of their transgressions; for they have rebelled against You. (12) But let all those who put their trust in You rejoice; let them shout for joy forever, because you shelter them; and let those who love Your Name exalt in You.

RASHI

רש"י

(7) **The bloodthirsty and dishonest man** — *Eisav and his children.* (8) **Through your abundant kindness** — *Which You have set upon me.* **I will come into Your House** — *To thank You.* (9) **Because of my enemies** — *Who hope that I will betray You and thus, will You leave me.* (10) **For there is no sincerity in their mouth** — *They show themselves as friends, but in reality, they are enemies.* **In their heart is malice** — *Their thoughts are treacherous.* [Their

(ז) איש דמים ומרמה. עשו וזרעו: (ח) ברב חסדך. שהפלאת עלי: אבוא ביתך. להודות לך: (ט) שוררי. המצפים שאבגוד בך ותעזבני: (י) אין בפיהו נכונה. נראים כאוהבים והם אויבים: קרבם היות. מחשבותם מרמה: קבר פתוח. לבלוע יגיע אחרים בקבר הבולע את הגוף: יחליקון. דברי חלקלקות: (יא) ממעצותיהם. שיועצים על ישראל ואז ישמחו כל חוסי בך: (יב) ותסך עלימו. תגונן ותסוכך עלימו: ויעלצו בך. בשיראו שאתה תברך צדיק:

throat is] an open grave — *To swallow the toil of others as a grave which swallows the body.* **They flatter** — *Smooth talk.* (11) **By their own counsel** — *Which they devise against Israel and then, let all those who put their trust in You rejoice.* (12) **ותסך עלימו** — *Protect and cover them.* **Exalt in You** — *When they see that You bless the righteous.*

Mishnah Shevi't, chapter 10

משנה שביעית פרק י

(1) [The] *shemittah* [year] cancels loans (see Deuteronomy 15:2), whether or not it is recorded by document [one may have thought that, since a recorded loan is secured by a lien on property, it should not be subject to *shemittah* cancellation, being similar to one who lends on collateral (see following Mishnah); however, since it still requires collection, it is cancelled]; but it does not

א שביעית, משמטת את המלוה בשטר ושלא בשטר. הקפת החנות, אינה משמטת. ואם עשאה מלוה, הרי זו משמטת. רבי יהודה אומר, הראשון הראשון משמט. שכר שכיר, אינו משמט. ואם עשאו מלוה, הרי זה משמט. רבי יוסי אומר, כל מלאכה שפוסקת בשביעית, משמטת. ושאינה פוסקת בשביעית, אינה משמטת: ב השוחט את הפרה וחלקה בראש השנה, אם היה החדש מעבר, משמט. ואם לאו, אינו משמט.

cancel store credit [being more similar to a way of doing business, rather than a loan]. If, however, [the shopkeeper had calculated the total of several purchases], it had been [in effect,] converted into a loan, then it is cancelled. Rabbi Yehudah says: The former debt is always cancelled [when the next credit purchase is transacted, since it is not proper business procedure to purchase on credit before the previous balance had been paid; thus, when the shopkeeper extends further credit, the old balance is converted into a loan; the *halachah* does not follow Rabbi Yehudah]. The wage of a hired worker is not cancelled, but if it had been converted into a loan, it is cancelled. Rabbi Yose says: The [payment for] any work that must stop with *shemittah* [such as pruning, plowing, sowing, etc.], is [converted to a loan and thus, is] cancelled; but, if it need not stop with *shemittah*, then, it is not cancelled [the *halachah* does not follow Rabbi Yose]. (2) One who slaughters a cow and divides it up [among those who had agreed to purchase portions of the animal] on Rosh HaShanah [of the eighth year]: If the month had been intercalated, [i.e., the preceding month of Elul, had been declared by Sanhedrin as possessing thirty, rather than twenty-nine days; thus, the first day of Rosh HaShanah was the thirtieth day of Elul and therefore, also the last day of the *shemittah* (see Chok, vol. 5, pg. 343). Consequently, the debt incurred by those purchasing shares in the animal was on the last day of the seventh year which has now carried into the eighth year and] is cancelled; but, if it had not been intercalated [thus, Rosh HaShanah was, in fact, the first

רבנו עובדיה מברטנורא

א שביעית משמטת את המלוה. המלוה את חברו ועברה עליו שביעית אחר ההלואה, אינו יכול לתבוע הלואתו מחבירו, דכתיב (דברים טו) שמוט כל בעל משה ידו: בשטר. שכתב לו שטר באחריות נכסים, ושעבד קרקעות על המלוה, דמחזי כמי שמשכן קרקעות אצלו, אף על פי כן שביעית משמטתו: הקפת החנות. שקנה ממנו באמנה: אינה משמטת. דאין זה חוב ואין זו דרך מלוה: ואם עשאה מלוה. שחשב עם הקונה וקפן עליו במלוה: הראשון הראשון משמט. אם לקח באמנה פעם ראשונה מן החנות וחזר ולקח שניה, הראשונה נעשית מלוה ומשמטת, ולא השניה. חזר ולקח שלישית ראשונה ושניה נעשו מלוות ושביעית משמטתן, ולא השלישית, וכן לעולם, האחרונה אין שביעית משמטתה וכל האחרות שביעית משמטתן, הואיל והיה ראוי שיתן מעות הראשונה קודם שיקח השניה בהקפה ולא נתן, נעשית ראשונה מלוה וכן לעולם. ואין הלכה כר' יהודה: כל מלאכה שפוסקת בשביעית. אם שכר שכיר זה ממלאכות הפוסקות בשביעית כלומר, ממלאכות שאסור לעשותן בשביעית, כגון חרישה וקצירה ועבודת קרקע, נעשה שכר זה בשביעית כמלוה ושביעית משמטתו. ואם לא, ששכר זה שחייב לו היה משאר מלאכות שאין אסורות בשביעית, לא נעשה כמלוה ואין שביעית משמטתו. ואין הלכה כר' יוסי: ב השוחט את הפרה. בשנה שביעית וחלקה

day of the eighth year], it is not cancelled. [Penalties for] rape, seduction, and libel [before the perpetrators are brought to court are not considered collectable loans, and are therefore, not cancelled, since one who confesses is exempted from the fine], and any other financial obligations arising from court decree, are not cancelled [once a court decree is written the obligation is as good as collected]. One whose loan is secured by

collateral, and one who hands over his loan documents to a court, [his loan] is not cancelled [by *shemittah*. The verse states: "And this is the manner of the release; every creditor must release his hand; that which he lent his friend he must not exact from his friend" (Deuteronomy 15:3). The Sifri deduces from here, that, that which is already in his hand and a loan which is in the hand of Bet din is not released or cancelled]. (3) [A loan secured by] a *prosbul* [the next Mishnah explains the term] is not cancelled [by *shemittah*. This was one of the things instituted by Hillel HaZakan; for when he saw that people were refraining from lending to one another, and were transgressing that which is written in the Torah, "Guard yourself, lest there be in your heart an unfaithful thought, saying, The seventh year, the year of the release has approached and you will be miserly with your needy brother and you will not give him; (Deuteronomy 15:9)."] Hillel then instituted the *prosbul*. [It should be noted that, at the time of Hillel, since the laws regarding the return of properties during *Yoveil* were no longer in force, the laws regarding the cancellation of loans of *shemittah* were also not in effect, as according to this opinion (see Gittin 36b), one was dependant on the other. However, the Rabbis reinstated the laws of *shemittah*, so Hillel was not circumventing Biblical law]. (4) This is the body [and essence] of the *prosbul*: I declare before you, so-and-so, the judges of such and such a place, that any debt that I have outstanding, I may collect it whenever I wish. And

רבנו עובדיה מברטנורא

ביום ראשון של שני ימים טובים של ראש השנה, אם היה אלול מעובר, נמצא דיום ראשון שנתחלקה היה חול והיה יום אחרון של אלול של שנה השביעית, ושביעית משמטת בסופה דכתיב (סס) מקץ שבע שנים תעשה שמטה: האונס והמפתה. שנותנים חמשים שקל: והמוציא שם רע. שנותן מאה: וכל מעשה בית דין. ממון שכתבו עליו פסק דין חייב אתה ליתן לו: אין משמטין. שכיון שפסקו בית דין על הממון כגבוי דמי וכאילו הגיע לידו: המלוה על המשכון. דכתיב (דברים טו) ואשר יהיה לך את אחיך תשמט ידך, פרט לזה שיש לאחיק בידך: והמוסר שטרותיו לבית דין: דכתיב ואשר יהיה לך את אחיק, פרט למוסר שטרותיו לבית דין, שביית דין יש להם זה החוב אצל אחיו: ג פרוזבול. פרוז תקנה, בול עשירים, דכתיב (ויקרא טו) ושברתי את גאון עוזכם, ואמר רב יוסף אלו בולאות שביהודה, תקנה לעשירים שלא יעברו על השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל, ותקנה לעניים שימצאו מי שילוה להם. והשמטת כספים בזמן הזה דרבנן, דכתיב (דברים טו) וזה דבר השמטה שמוט כל בעל משה ידו, בשתי שמטות הכתוב מדבר, אחת שמיטת קרקעות ואחת שמיטת כספים, בזמן שאתה משמט קרקע אתה משמט כספים, ובזמן שאי אתה משמט קרקע אי אתה משמט כספים, ורבנן הוא דתקינו שמיטת כספים בזמן הזה, ומשום הכי היה כח ביד הלל לתקן פרוזבול להפקיע דין

האונס, והמפתה, והמוציא שם רע, וכל מעשה בית דין, אין משמטין. המלוה על המשכון, והמוסר שטרותיו לבית דין, אין משמטין: ג פרוזבול, אין משמט. זה אחד מן הדברים שהתקין הלל הזקן, כשראה שנמנעו העם מלהלוות זה את זה ועוברין על מה שקתוב בתורה (דברים טו) השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל וגו', התקין הלל פרוזבול: ד זהו גופו של פרוזבול: מוסר אני לכם איש פלוני ופלוני הדינים שבמקום פלוני, שכל חוב שיש לי, שאגבנו

the judges [may act as witnesses and] sign at the bottom [of the *prosbul* document] or the witnesses [sign on the bottom. The effect of the *prosbul* document was that the debt was handed over to Bet Din and tantamount to having been collected before the advent of *shemittah*]. (5) A pre-dated *prosbul* is legal [for the harm done by this is only to the

lender himself; should he lend any money after writing the *prosbul*, the *prosbul* will have no effect on the claim of the loan]; if post-dated, it is illegal [as all the debts contracted in the interim, will be claimed during the seventh year, contrary to the law, which limits the *prosbul* to loans made before it had been drawn up]. Pre-dated loan documents are not valid [since written loan documents also serve to secure liens on the debtor's property, he will be claiming property which the debtor had sold before the actual transaction of the debt, illegally], but those post-dated are valid [for the lender will only be harming himself, since he will not be entitled to claim any property other than from the time specified in the document]. If one borrows from five people, a *prosbul* must be made for each [creditor]; but if five borrow from one person [since there is only one lender], he writes only one *prosbul* for all [his outstanding loans]. (6) A *prosbul* is written only for [a debt secured by] land [since land cannot be hidden, therefore when one hands over a debt to the court secured by land, it is considered as if it had been collected]; and if [the debtor] has none, then [the creditor] can give him title to a share, however small, of his own field [i.e., property of little value is sufficient for writing a *prosbul* on

רבנו עובדיה מברטנורא

השמיטה, הואיל ואין שמיטת כספים בזמן הזה אלא מדברי סופרים: ד זהו גופו של פרוזבול. עיקרו ושרשו: והדיינים חותמים למטה או העדים. להכי קתני הדיינים או העדים, ללמוד שיכול העד להיות דין או הדיין עד, דברבנן עד נעשה דין, ופרוזבול דרבנן הוא: ה פרוזבול המוקדם. שזמנו מוקדם שנכתב בכסליו וזמנו הכתוב בתוכו מתשרי קודם, כשר, מפני שהורע כוחו של מלוה בכך דפרוזבול אינו מועיל אלא להלוואות שלפניו דמשנמסרו לבית דין הרי הן כגבויות ושוב אין משמיטות, הלכך הלוואות הבאות אחריו שלא נמסרו לבית דין משמיטות, נמצא דמפסיד במה שהקדים זמנו. אבל פרוזבול המאוחר פסול, שאיחר זמנו והוא הלוה בינתים וכשמוציא פרוזבול זה ורואים בית דין הזמן, סבורים שאותן הלוואות קדמו לפרוזבול, ונמצא גובה שלא כדין: שטרי חוב המוקדמים פסולים. כגון דקאי בניסן וכתב בשטר זמן תשרי שלפניו פסולים משום דגובה שלא כדין מן הלקוחות שבין תשרי לניסן, וקנסיניהו רבנן דלא ליגבו בשטר זה מן הלקוחות כלל ואפילו מניסן ולהלן, גזירה שמא יגבה מאותן שבין תשרי לניסן שלא כדין. ומיהו לא הוי השטר פסול מחמת שהעדים שחתמו בו הוו רשעים שחתמו על שטר מוקדם בשקר, דמצו העדים למימר אנחנו על עיקר המלוה חתמנו ולא על הזמן שלא באנו להעיד שנכתב ונחתם ביומו. והמאוחרים כשרים. דהורע כחו של מלוה שאינו טורף לקוחות אלא מזמן שכתוב בשטר: כותבין פרוזבול לכל אחד ואחד. שכל מלוה ומלוה צריך שימסור שטרותיו לבית דין ויכתוב לו פרוזבול, הלכך כשחמשה לוויין מאחד אינו כותב אלא פרוזבול אחד, שאין כאן אלא מלוה אחד, ואף על פי שהלוין מרובין, כשיהיה למלוה פרוזבול אחד על כולן דיו: ו אלא על הקרקע. אלא אם כן יש לו קרקע ללוה, שאז חשוב החוב כגבוי ביד בית דין ולא קרינא ביה לא יגוש: אם אין לו. ללוה, ומלוה יש לו, מזכה לו מלוה ללוה בתוך שדהו קרקע כל דהו, וכותבים עליו פרוזבול ואפילו החוב מאה מנה, משום דקרקע כל שהוא ראויה לגבות בה כל חובו כגון דגבי והדר גבי עד דמשלים כל חובו: היתה לו. ללוה שדה ממושכנת בעיר בין

כל זמן שארצה. והדיינים חותמין למטה, או העדים: ה פרוזבול המוקדם, כשר. והמאוחר, פסול. שטרי חוב המוקדמים, פסולים. והמאוחרים, כשרים. אחד לזה מחמשה, כותב פרוזבול לכל אחד ואחד. חמשה לוין מאחד, אינו כותב אלא פרוזבול אחד לכלם: ו אין כותבין פרוזבול אלא על הקרקע. אם אין לו, מזכה הוא בתוך שדהו כל שהוא. היתה לו שדה ממושכנת

a large debt]. If he had land pledged [as security] in town [for another debt], a *prosbul* may be written based on it. Rabbi Chutzpit says: A *prosbul* may be written for a man based on the property of his wife [where the husband enjoys usufructuary rights], or for orphans [where the guardian borrowed money on behalf of the orphans] on the security of property belonging to their guardians. [Though the *prosbul* was a Rabbinical enactment, they only enacted it where it would not appear as

though totally contradicting a Biblical injunction. Thus even a loan which had as much as a semblance of being backed by land was approved to be handed over to the court and was deemed collected by the writing of the *prosbul*]. (7) [Regarding] a bee-hive [that is lying on the ground, which is not cemented in place], Rabbi Eliezer says: It is considered land; and [thus] a *prosbul* may be written based on it [as security], and it is not susceptible to impurity while it remains in its place [just as land is not susceptible to impurity], and one who detaches [honey] from it on Shabbat is liable. The Sages, however, say: It is not considered land, [therefore] a *prosbul* may not be written based on it, it does contract impurity while in its place, and one who detaches honey from it on Shabbat is exempt from any liability. [All agree, where the bee-hive is cemented to the ground, it is considered land, and where it was suspended on pegs, all agree, that, it is not considered land]. (8) If one returns a debt during the *shemittah* year, he [the creditor] must say to him: I release [the debt]; if he says: Even so [I insist], he may accept it from him, [the reason being] because it states: “And this is the [דבר —] word of the release” (Deuteronomy 15:2), [דבר being translated, literally, as **word**; as long as the creditor states that he releases the debt he has thereby fulfilled his obligation]. So, too, when [an involuntary] murderer went into exile to a city of refuge, and the residents of the

רבנו עובדיה מברטנורא

שאחרים משכנו אותה לו, בין שמשכן הוא לאחרים, כותבים פרוזבול: **כותבין לאיש על נכסי אשתו**. כגון קרקע של נכסי מלוג שהוא אוכל פירות: **על נכסי אפוטרופין**. שלווין לצורך היתומים והיתומים אין להם קרקע: **ז כוורת דבורים וכו'**. כשהיא מחוברת בטיט הכל מודים שהיא כקרקע לכל דבר, ואם היתה מונחת על גבי יתדות הכל מודים שהיא כמטלטלים ואינה כקרקע, לא נחלקו אלא שמונחת על גב קרקע ואינה מחוברת בטיט: **ר' אליעזר אומר הרי היא כקרקע**. ונקנית בכסף בשטר ובחוקה כקרקע, וכותבין עליה פרוזבול. אם יש ללוה כוורת כאילו היה לו קרקע: **ואינה מקבלת טומאה**. כדרך שהקרקע המחובר אינו מקבל טומאה: **והרודה**. מחלות דבש שבתוכה בשבת, חייב חטאת, כתולש דבר ממקום חבורו, דכתיב (שמואל א יד) ויטבול אותה ביערת הדבש, וכי מה ענין יער אצל דבש, אלא, מה יער התולש ממנו בשבת חייב חטאת, אף דבש הרודה ממנו בשבת חייב חטאת. ואין הלכה כר' אליעזר: **ח המחזיר חוב בשביעית**. בסוף שביעית דהיינו בשמיטתה, שאין שביעית משמטת אלא בסופה שנאמר (דברים טו) מקץ שבע שנים: **אמר לו אף על פי כן**. אמר לו הלוה אף על פי כן אני רוצה לפרוע לך: **יקבל ממנו**. ולא עוד אלא שמוותר לו שתהא ידו פשוטה לקבל בשעה שאומר לו משמט אני. **שנאמר וזה דבר השמטה**. כלומר דיבור בעלמא שמוציא מפיו שהוא משמט דיו, ובדיבור ראשון שאמר משמט אני סגי, ואין צריך שיאמר וישנה שנאמר וזה דבר, אין לך אלא

בְּעִיר, כּוֹתֵבִין עֲלֶיהָ פְּרוּזְבוּל. רַבִּי חֲצִפִּית אָמַר, כּוֹתֵבִין לְאִישׁ עַל נִכְסֵי אִשְׁתּוֹ, וְלִיתּוּמִים עַל נִכְסֵי אֲפֻטְרוּפִין: ז כּוֹרֵת דְּבוּרִים, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר, הֲרֵי הִיא כְּקֶרֶקַע, וְכוֹתֵבִין עֲלֶיהָ פְּרוּזְבוּל, וְאִינָהּ מְקַבֶּלֶת טָמְאָה בְּמִקּוּמָהּ, וְהַרְוּדָה מִמֶּנָּה בְּשֶׁבֶת חַיִּב. וְחֻכְמִים אָמְרִים אִינָה כְּקֶרֶקַע, וְאִין כּוֹתֵבִין עֲלֶיהָ פְּרוּזְבוּל, וּמְקַבֶּלֶת טָמְאָה בְּמִקּוּמָהּ, וְהַרְוּדָה מִמֶּנָּה בְּשֶׁבֶת, פְּטוּר: ח הַמְחַזֵּיר חוֹב בְּשֶׁבִיעִית, יֹאמֵר לוֹ מִשְׁמַט אָנִי. אָמַר לוֹ, אֵף עַל פִּי כֵן, יִקְבַּל מִמֶּנּוּ, שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים טו) וְזֶה דְּבַר הַשְּׁמֵטָה. כִּיּוֹצֵא בּוֹ, רוֹצֵחַ שֶׁגִּלָּה לְעִיר

city would want to honor him, he must say to them: I am a murderer. If they say: Even so [we wish to honor you], he may then accept [the honor] from them, because it states: "And this is the [דבר —] word of the killer," [דבר being translated as **word**; as long as he states this he has, thereby, fulfilled his obligation]. (9) If one [insists and] repays his

debts in the *shemittah* year, the Sages are pleased with him. If one borrows from a convert whose sons had converted with him [i.e., those sons fathered before his conversion], he need not repay the sons [since converts are considered newly born and are thus, not legal heirs]. Nevertheless [in the case where the father had no other sons after his conversion], if he returns [the debt to his sons], the Sages are pleased with him. All movable objects are acquired [only] by the act of *mashikhah* [— pulling or drawing the object towards oneself thus obligating oneself to the purchase]; but whoever [has agreed to a purchase and has not yet made *mashikhah*, nevertheless,] fulfills his word, the Sages are pleased with him.

רבנו עובדיה מברטנורא

דיבור ראשון, וכן וזה דבר הרוצח: ט המחזיר חוב בשביעית. לזה שאמר למלוה אף על פי כן ומחזיר לו מעותיו, רוח חכמים נוחה הימנו: לא יחזיר לבניו, אינו חייב להחזיר לבניו אם מת הגר: אם החזיר רוח חכמים נוחה הימנו. ודוקא לבניו שנתגירו עמו, משום דנכרי יורש את אביו מן התורה דכתיב (דברים ב) כי ירושה לעשיו נתתי את הר שעיר, ואם לא יחזיר לבניו יש לחוש שמא יחזור לסורם שיאמרו אם היו נכרים היו יורשים אביהם והיו צריכין להחזיר להם. אבל אם היתה הורתם שלא בקדושה ולידתם בקדושה דמעולם לא ירשו את אביהם מן התורה, ולא היתה ירושה זו ראויה להם לעולם, אין לחוש בזה שמא יחזרו לסורם, והמחזיר להם אין רוח חכמים נוחה הימנו: כל המטלטלין נקנין במשיכה. וכל זמן שלא משך יכול כל אחד מהם לחזור בו, ואף על פי שנתן המעות אין המעות קונות עד שימשוך החפץ הנקנה, ואף על פי כן המקיים את דבריו ואינו חוזר בו ואפילו לא משך, רוח חכמים נוחה הימנו, דהכי תניא, איפת צדק והין צדק (ויקרא ט) שיהא לאו שלך צדק והין שלך צדק:

Gemara Berakhot, 46b

Rabbi Yehudah the son of Rabbi Shmuel bar Shilat said in the name of Rav: The guest may not eat anything until the one who breaks bread has tasted. Rabbi Safra sat and stated: The statement was: May not taste. What difference does it make? [It teaches us that] one must repeat the exact words of his teacher. Our Rabbis taught: Two wait for one another before [partaking from] the dish, but three, need not wait. The one who has broken bread stretches out his hand first, but if he wishes to show respect to his teacher or to anyone senior to himself, he may do so. Rabbah bar Chanah made a marriage feast for his son in

מקלטו ורצו אנשי העיר לכבדו, יאמר להם רוצח אני. אמרו לו אף על פי כן, יקבל מהם, שנאמר (שם ט) וזה דבר הרוצח: ט המחזיר חוב בשביעית, רוח חכמים נוחה הימנו. הלזה מן הגר שנתגירו בניו עמו, לא יחזיר לבניו. ואם החזיר, רוח חכמים נוחה הימנו. כל המטלטלין, נקנין במשיכה. וכל המקיים את דברו, רוח חכמים נוחה הימנו:

גמרא מסכת ברכות דף מ"ו ע"ב

אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב אין המסבין רשאים לאכול כלום עד שיטעום הבוצע. יתיב רב ספרא וקאמר לטעום איתמר. למאי נפקא מינה שחייב אדם לומר בלשון רבו תנו רבנן שנים ממתנין זה לזה בקערה שלשה אין ממתנין הבוצע הוא פושט ידו תחלה ואם בא לחלוק כבוד לרבו או למי שגדול הימנו הרשות בידו. רבה בר בר

the house of Rabbi Shmuel, the son of Rabbi Katina and he first sat down and taught his son: The one who acts as host may not break the bread until the guests have finished responding, Amen [since Amen is part of the blessing]. Rabbi Chisda said: [Until] most of the guests have responded. Rama bar Chama said to him: Why do you require [that he may not break until] the majority [has answered, Amen]? Because the blessing has not yet been finished, [for this same reason, he should not break] even [if] the minority [has not answered] since the blessing had not yet

been finished? He said to him: It is because, I say, that one who draws out Amen more than is necessary is in error [and thus, the minority who prolonged their Amen, does not have to be considered]. Our Rabbis taught: One does not answer Amen in a hurried or curtailed manner [i.e., he does not pronounce the א properly], or orphaned [i.e., he did not hear the actual blessing and does not know to which blessing he is answering, Amen], nor should he hurl the blessing from his mouth. Ben Azzai says: One who answers an orphaned Amen, his sons will become orphans; [if he answers] a hurried Amen, his days will be snatched away; if a curtailed Amen, his days will be curtailed. But if he draws out the Amen, his days and years will be prolonged.

זוהר בשלח דף נ"ח ע"א

רבי הוֹקִיָּה פִּתַּח וְאָמַר (תהלים י) לְמַה ה' תַּעֲמֹד בְּרַחֵק תַּעֲלִים לְעֵתוֹת בְּצָרָה בְּשַׁעֲתָא דְחֻבֵי עֲלָמָא נִרְמוּ קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא סְלִיק לְעֵילָא וְלַעֲיָלָא וּבְנֵי צוּחִין וְנִחְתִּין דְּמַעֲיִן וְלִית מָאן דְּיִשְׁנַח עֲלֵיהוּ מָאִי טַעֲמָא בְּגִין דְּאִיהוּ סְלִיק לְעֵילָא וְלַעֲיָלָא וְתִשׁוּבָה אֲתַמְנַע מִנִּיּוּהוּ בְּדִין כְּתִיב (שמות טו) וּבָרַב גְּאוּנָה תַהֲרֵם קַמִּיד. רבי יצחק אָמַר הָאִי קָרָא בְּשַׁעֲתָא דִּיתְלַבֵּשׁ קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא גְּאוּתָא עַל עַמְמִיָּא דִּיתְכַנְשׁוּן עָלֶיהָ כְּמָה דְּכְתִיב (תהלים ב) וְרוֹזְנִים נֹסְדוּ יַחַד עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ. וְתֵאנָא זְמִינִן אִינוּן שְׁבַעֲיִן קַסְטוּרִין מְכַל עֵיבַר (נ"א עֲמִין) לְאַתְכַּנְשָׁא בְּהֵוּא זְמָנָא בְּאוּכְלוּסִין דְּכָל עֲלָמָא וְלְמַעַבְד קָרְבָּא עַל יְרוּשָׁלַם קָרְתָא קְדִישָׁא וְלְאַחְדָּא עֵישִׁין עָלֶיהָ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא. וּמָאִי אֲמָרֵי נֹקִים עַל פְּטְרוֹנָא בְּקַדְמִיתָא וְלְבַתֵּר עַל עַמִּיָּה וְעַל הַיְכָלֶיהָ בְּדִין זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא לְחִיבָא עֲלֵיהוּ דְּכְתִיב (שם) יוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק ה' יִלְעַג לְמוֹ. בְּהֵוּא זְמָנָא יִלְבֵּשׁ קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא גְּאוּתָא עֲלֵיהוּ וְיִשְׁצִיגוּן מִן עֲלָמָא כְּמָה דְּכְתִיב (זכריה י"ד) וְזֹאת תַּהְיֶה הַמְּגִפָּה אֲשֶׁר יִגֹּף ה' אֶת כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר צָבְאוּ עַל יְרוּשָׁלַם הַמֶּקַּע בְּשָׂרוֹ וְהוּא עֹמֵד עַל רַגְלָיו. רבי אבָּא אָמַר מְשִׁמִּיָּה דְּרַבִּי יִסָּא סָבָא וְהָכִי אָמַר רבי שְׁמַעוֹן זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא לְאַחֲתִיָּא לְכָל אִינוּן מְלָכִין דְּעָקוּ לְיִשְׂרָאֵל וְלִירוּשָׁלַם לְאַנְדִּיאָנוּס לְלוּפִינוּס וְנִבְכַדְנָצַר וְלִסְנַחְרִיב וְלְכָל שְׂאָר מְלָכֵי עַמִּין דְּחָרִיבוּ בֵּיתֶיהָ וְלִשְׁלֹטָאָה לֹון בְּקַדְמִיתָא וְיִתְכַנְשׁוּן עַמְדוֹן שְׂאָר עַמִּין וְזְמִין קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא לְאַתְפְּרַעָא מִנִּיּוּהוּ בְּאַתְנַגְלִיָּא סַחְרָנִי יְרוּשָׁלַם הָדָא הוּא דְּכְתִיב (שם) וְזֹאת תַּהְיֶה הַמְּגִפָּה אֲשֶׁר יִגֹּף ה' אֶת כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר צָבְאוּ עַל יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר יִצְבְּאוּ לָא כְּתִיב אֱלֹא אֲשֶׁר צָבְאוּ בְּדִין כְּתִיב (שמות ט"ו) וּבָרַב גְּאוּנָה תַהֲרֵם קַמִּיד וְדָא לְזְמָנָא דְּאֲתִי מְשִׁיחָא כְּתִיב וְשִׁירְתָּא דָּא שִׁירְתָּא דְּעֲלָמִין הִיא:

Yosef le-Chok

Ethical Teaching:

Sefer Chasidim, 146-147

If a person brought suspicion upon himself [by going places that are inappropriate], he should forgive anyone who suspects him, because he brought this upon himself. "Your laws were songs for me" (Psalms 119:54). David forsook all the melodies and songs in the world in order to occupy himself with Torah, and he would sweetly read the words with their proper cantillation and melody. But those people who go about saying verses of Scripture in a frivolous manner, who treat them like a lewd song, in the future the Torah will cry out against them saying: Master of the universe! Your children have used me like a harp, and when they read me, they hurry and do not read with the tune of the cantillation. And they also interrupt the reading of the Scriptures by speaking about other things. Regarding them the Torah cries out and says: You divided me into 8,500 verses, but they have divided me, by their interruptions, into more than 600,000. Furthermore, they do with me even that which should not be done with ordinary conversation. When a person engages in an ordinary conversation, he does not interrupt one subject with another, yet they interrupt my words, giving their attention to idle words.

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 12

(1) The reader may not begin reading until the greatest one in the congregation tells him to do so. Even the [*gabbai*] attendant of the congregation or the head of the congregation may not begin reading on his own; rather, only after the congregation or the greatest one amongst them tells him to read. Someone must stand next to him as he reads, in the manner of the attendant, who stands with the readers. (2) The reader may skip from one place to another, if both are about the same subject — for example, from: "After the death [of

יוסף לחוק

מוסר

מספר חסידים סימן קמ"ו קמ"ז

אם הביא אדם את עצמו לידי חשד ימחול לכל החושדים כי הוא גורם לעצמו: זמירות היו לי חוקיה דוד מניח כל זמירות ושירות שבעולם לעסוק בתורה והיה קורא את הטעמים בנעימותו ובטעמותיו ובזמירות אבל אותם ההולכים ואומרים המקראות דרך לצים והם בפיהם כשיר של עגבים עתידה תורה שתצעק עליהם ואומרת רבנו של עולם בניה עשאוני ככנור ובשעה שהם קוראים בי במרוצתם או אינם קוראים במזמורים הטעמים וגם המפסיקים המקראות בדברים עליהם היא צועקת ואומרת שמונת אלפים וחמש מאות פסוקים פסקתני והם פסקו יותר מששים רבוא ועוד הם עושים בי אף מה שאין לעשות בשיחת חולין. אדם מדבר חולין אינו פוסק מדבר לדבר אחר והם מפסיקים דברי לעסוק בדברים בטלים:

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק י"ב

א אין הקורא רשאי לקרות עד שיאמר לו גדול שבצבור לקרות ואפילו חזן הכנסת או ראש הכנסת אינו קורא מעצמו עד שיאמרו לו הצבור או גדול שבהם לקרות. וצריך אחר לעמוד עמו בשעת קריאה כדרך חזן העומד עם הקוראין: ב הקורא יש לו לדלג ממקום למקום בענין אחד כגון אחרי מות ואף בעשור

Aharon's two sons]" ([Leviticus 16] to: "But on the tenth day" (ibid., 23:27) in the Torah portion of Emor [since they are both on the subject of Yom Kippur] — provided only that he not read from memory, for it is

forbidden to read even one single word without the written text. In turning to a new place, he may not take longer than the amount of time in which the interpreter finishes translating the [last] verse.

שִׁבְפָרֶשֶׁת אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים וְהוּא שָׁלַא יִקְרָא עַל פִּה שְׂאֵסוֹר לְקִרוֹת שָׁלַא מִן הַכְּתָב אֲפִילוֹ תִיבָה אַחַת וְלֹא יִשְׁהָא בְדִילוֹג אֶלָּא כְּדִי שִׁישְׁלִים הַמְתוֹרְגָמָן תְּרַגּוּם הַפְּסוּקָה:

MASEI FOR MONDAY
TORAH

מסעי ליום שני
תורה

יכוין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי יוד דשם ב"ן להשאיר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

ז וַנִּטְלוּ מֵאֵתֶם וַתֵּב עַל פּוֹם חִירְתָּא דִּי קָדָם בְּעַל צָפוֹן וַיִּשְׂרוּ קָדָם מִגְדֹּל: ח וַנִּטְלוּ מִן פּוֹם חִירְתָּא וַעֲבְרוּ בְּגוֹ יַמָּא לְמַדְבְּרָא וְאַזְלוּ מִהַלְךְ תִּלְתָּא יוֹמִין בְּמַדְבְּרָא דְאַתֶּם וַיִּשְׂרוּ בְּמִרְהָ: ט וַנִּטְלוּ מִמִּרְהָ וְאַתּוּ לְאַיְלָם וּבְאַיְלָם תִּרִי עֶשֶׂר מִבּוּעֵין דְּמִין וְשִׁבְעֵין דְּקָלִין וַיִּשְׂרוּ תַּמָּן: י וַנִּטְלוּ מֵאַיְלָם וַיִּשְׂרוּ עַל יַמָּא דְּסוּף:

ז וַיִּסְעוּ מֵאֵתֶם וַיֵּשֶׁב עַל־פִּי הַחִירֹת אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי בַּעַל צָפוֹן וַיַּחֲנוּ לְפָנֵי מִגְדֹּל: ח וַיִּסְעוּ מִפְּנֵי הַחִירֹת וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ־הַיָּם הַמִּדְבָּרָה וַיֵּלְכוּ דֶרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבַר אֲתֶם וַיַּחֲנוּ בְּמִרְהָ: ט וַיִּסְעוּ מִמִּרְהָ וַיִּבְּאוּ אֵילָמָה וּבְאַיְלָם שְׁתֵּים עָשָׂרָה עֵינֹת מַיִם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיַּחֲנוּ־שָׁם: י וַיִּסְעוּ מֵאַיְלָם וַיַּחֲנוּ עַל־יַם־סוּף:

(7) And they journeyed from Etam and camped in Pi-hachiroth, which is before Baal-zephon. (8) And they journeyed from before Hachiroth and crossed in the midst of the sea to the desert. They walked for three days in the desert of Etam and camped in Marah. (9) And they journeyed from Marah and arrived in Elim, and in Elim there were twelve springs of water and seventy palm trees, and they camped there. (10) And they journeyed from Elim and camped by the Sea of Reeds.

PROPHETS Jeremiah 2

נביאים ירמיה פרק ב

י כִּי עֲבַרְוּ אֵיִי כְּתִיִּים וְרָאוּ וְקָדַר שְׁלַחוּ וְהִתְבּוֹנְנוּ י אֲרִי עֲבְרוּ לְנִגּוֹת כְּתָאִי וַחֲזוּ וְלִמְדֵינַת עֲרַבְאִי שְׁלַחוּ

(10) For travel to the isles of the Kitti and see and send to Kedar and consider